

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BJ, działający w charakterze syndyka masy upadłości pana M, oraz OV, działający w charakterze syndyka masy upadłości pana M

Strona pozwana: pani M, MH, ILA, pan M

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa państwa członkowskiego, który uzależnia co do zasady pełne i automatyczne wyłączenie z masy upadłości uprawnień emerytalnych wynikających z programu emerytalnego od wymogu, aby w chwili ogłoszenia upadłości dany program był zatwierdzony do celów podatkowych w tym państwie, jeżeli wymóg ten jest ustanowiony w sytuacji, w której obywatel Unii, który przed ogłoszeniem upadłości skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się, osiedlając się na stałe w tym państwie w celu prowadzenia tam działalności gospodarczej na własny rachunek, wywodzi uprawnienia emerytalne z programu emerytalnego ustanowionego i zatwierdzonego do celów podatkowych w państwie członkowskim pochodzenia, chyba że ograniczenie swobody przedsiębiorczości przewidziane w tym przepisie krajowym jest uzasadnione, gdy stanowi nadrzędny wzgląd interesu ogólnego, jest odpowiednie dla zagwarantowania realizacji celu, któremu służy ten przepis, i nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(¹) Dz.U. C 262 z 10.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez The Labour Court, Ireland – Irlandia) – MG / Dublin City Council

(Sprawa C-214/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 2 – Pojęcie „czasu pracy” – Członek ochotniczej straży pożarnej – Dyżur pozazakładowy – Wykonywanie, w okresie dyżuru, indywidualnej działalności zawodowej – Ograniczenia wynikające z systemu dyżuru pozazakładowego]

(2022/C 11/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

The Labour Court, Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MG

Strona pozwana: Dublin City Council

Sentencja

Artykuł 2 pkt 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że okres dyżuru pozazakładowego pełnionego przez członka ochotniczej straży pożarnej, podczas którego pracownik ten wykonuje za zgodą pracodawcy działalność zawodową na własny rachunek, lecz w razie nagłego wezwania powinien w maksymalnym czasie dziesięciu minut powrócić do remizy, do której został przydzielony, nie stanowi „czasu pracy” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli z całościowej oceny wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności z zakresu i szczegółowych zasad tej możliwości wykonywania innej działalności zawodowej, jak również z braku obowiązku uczestniczenia we wszystkich interwencjach przeprowadzanych w tej remizie wynika, że ograniczenia nałożone na wspomnianego pracownika w tym okresie nie mają takiego charakteru, że obiektywnie i bardzo znacząco wpływają na jego zdolność do swobodnego zarządzania podczas rzeczonoego okresu czasem, w którym nie wymaga się od niego świadczenia pracy w charakterze członka straży pożarnej.

(¹) Dz.U. C 262 z 10.8.2020.